

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Ansgars Eftermæle

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 119. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_312_7-txt-shoot-idm504/facsimile.pdf (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

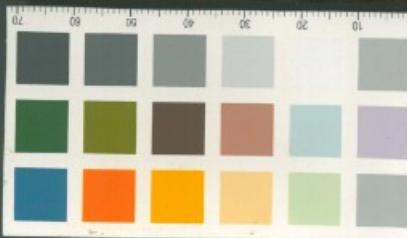
[Læs CC0-erklæringen](#)

119

cil for at rygte og vække ham, og det blev Carl den Stores Dødsfald; ham havde Drængen set i al hans Glæde, og ventelig betrættet som en Halvgud, hvis Dødelighed ej faldt ham ind, og vel maatte han da forstørrelses over at have saa letindig givet Aivor Afsked. Han kom igjen sin Drom ihu, Døden har, som man kan tenke, øste sværet ham for Døie, og nu havde han ved vindseid en Drom, som man typeligt kan spore, gav hans Vane og Tankegang en bivende Reining.

Denne Drom, velsignet og hjertelig beskrevet, med Ansgars egne Ord, var ogsaa en seadan, som aldrig kunde glemmes i et ædelt Sind, thi dens Indhold var, at han døde pludselig, hvorpaa Sjælen kom i et fortærte Legems og fædres frem pas underlig Rei og Viis af To, som han tenkte var Apostelen Peder og Johannes ben Døber. De forlod den, som han synedes, tre Dage, men efter Kvalen at domme, vel i usinde Kar, i en Vin, som han gjortede var Skjærbilden, og forbi den saa gladelig saa Klæhed til Klæhed, hen mod Østen til et ubestevneligt Lyshav, hvor han saae med utallige Helgenstæet de fire og tive Dildinge, som tales om i Aabenbaringen, og hørde Hærskæernes Lovfang Ulling med usigelig Ørdhed i usortignelige Toner.

(9*)

120

Beskrive kunde han ej med Ord hvad han synedes at have set og hørt, kun Mindens Ørdhed kunde han føle, og saa uforklarlig Maarden end var ham, som hos det ham dog klare, at et Evn, som han ej kunne glemme, Kjæde og omfattede undersuid alle de andre, saa det var ham et klart Billede paa Jesu Hellighed, og hvilken Peder siger at Englene ønske at indstue, og af den store Hemmelighed, at han er i alle og alle i ham. Kun et Ord kunde han mindes, og synedes det blev talst til ham, uden at han saae hvorts fra, men udtaalt med en Rose saa klar og sod, at ham tildes, den maaette glemmestille alle Tider, det var dette Ord: gaf, og kom igjen til mig! Nu forde hans Ledslægere ham tilbage, bedrevet var han over igjen at skulle giæste Beeben, men dog frimodig i Haabet, ikke et Ord måske hans Ledslægere, men betragtede ham saa klarlig som en Modt sin Genbaerne.

Gra nu af blev himlen Angersvendens Fæderland, og Martyre Kronen hans Haab paa Jord, men, naat han ej lod sig betage af Hormod, da maatte Folgen heraf netop vorde Angest over Syneden, da han snart maatte føle Tomheden i den almindelige Munketrost, og Forsonings Kærm alid er den første, som, til en af Siderne, forbærtes. Ut det nu og var saa med ham, kan vi slutte af hans

